

A PANORAMA OF
ENGLISH POETRY

ΠΑΝΟΡΑΜΑ
ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Bilingual texts
Δίγλωσσα κείμενα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΠΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ
Καθηγητής Ιονίου Πανεπιστημίου

τυπωθήτω
ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΑΡΔΑΝΟΣ
ΑΘΗΝΑ 2005

LA BELLE DAME SANS MERCI

O what can ail thee, knight at arms,
 Alone and palely loitering?
 The sedge has wither'd from the lake,
 And no birds sing.

O what can ail thee, knight at arms,
 So haggard and so woe-begone?
 The squirrel's granary is full,
 And the harvest's done.

I see a lily on thy brow
 With anguish moist and fever dew,
 And on thy cheeks a fading rose
 Fast withereth too.

I met a lady in the meads,
 Full beautiful, a fairy's child;
 Her hair was long, her foot was light,
 And her eyes were wild.

I made a garland for her head,
 And bracelets too, and fragrant zone;
 She look'd at me as she did love,
 And made sweet moan.

I set her on my pacing steed,
 And nothing else saw all day long,
 For sidelong would she bend, and sing
 A fairy's song.

She found me roots of relish sweet,
 And honey wild, and manna dew,
 And sure in language strange she said –
 'I love thee true!'

She took me to her elfin grot,
 And there she wept, and sigh'd full sore,
 And there I shut her wild, wild eyes
 With kisses four.

And there she lulled me asleep,
 And there I dream'd – Ah! woe betide!
 The latest dream I ever dream'd
 On the cold hill's side.

I saw pale kings, and princes too,
 Pale warriors, death pale were they all;
 They cried – 'La belle dame sans merci
 Hath thee in thrall!'

I saw their starv'd lips in the gloam
 With horrid warning gaped wide,
 And I awoke and found me here
 On the cold hill's side.

And this is why I sojourn here,
 Alone and palely loitering,
 Though the sedge is wither'd from the lake,
 And no birds sing.

LA BELLE DAME SANS MERCI

– Τι να σε θλίβει, αρματωμένη ιππότη,
και μοναχός πλανιέσαι τόσο ωχρός;
Τα βρύα πια ξεράθηκαν στη λίμνη,
και των πουλιών σιγά ο κελαδισμός.

Τι να σε θλίβει αρματωμένη ιππότη,
κι είσαι χλομός και τόσο θλιβερός;
Του σκίουρου η φωλιά έχει πια γιομίζει,
έχει τελειώσει τώρα ο θερισμός.

Βλέπω ένα κρίνο επά στο μέτωπό σου,
της αγωνίας ιδρώτας, θερμής δροσιά,
στα μάγουλά σου ρόδο μαραμένο
που όλο ξηραίνεται ταχιά.

– Ηύρα μες στα λιβάδια μια γυναίκα
πεντάμορφη – μιας μάγισσας παιδί
πλούσια μαλλιά, πόδια ελαφρά, και μάτια
που άγρια γυαλίζουν, άγρια πολύ.

Της έπλεξα στεφάνι στο κεφάλι,
βραχιόλια ακόμα, ζώνη όλο ευωδιά
με κοίταξε και σα να μ' αγαπούσε
γλυκαναστέναξε σιγά.

Τρέχοντας την καθίζω στ' άλογό μου,
κι ολημερίς δεν είδ' άλλο απ' αυτό,
τι γέροντας στο πλάι μου τραγουδούσε
μιας μάγισσας τραγούδι αρμονικό.

Νόστιμες ρίζες και γλυκές μού ηύρε,
κι άγριο μέλι, μάννα όλο δροσιά,
και σίγουρα σε αλλόκοτη μια γλώσσα
είπε: – «Τον αγαπώ στ' αληθινά!»

Στη στοιχειωμένη μ' έστησε σπηλιά της
κι εκεί θρηνούσε, βόγγαε... κι εκεί
της κλειώ τα μάτια τ' άγρια που γυαλίζουν
με χάδια κι ένα ατέλειωτο φιλί.

Κι εκεί νανουριστά μ' αποκοιμίζει...
Κι όταν με πήρε τ' όνειρο –αχ, πώς ζω!–
τ' όνειρο που 'δα απόμεινε όνειρό μου
στο κακοτράχαλο ριζό.

Πρίγκιπες, μαχητές, και βασιλιάδες,
με πρόσωπα χλομά σαν κι οι νεκροί,
που κραύγαζαν – «Τον έχει σκλαβωμένο
La Belle Dame sans merci!».

Τα λιμασμένα χείλη μου μηνούσαν
μες στο σκοτάδι ανοίγοντας φριχτά
ξυπνώ, και βρίσκομαι έρημος δωπάνω
στου κρύου τούτου λόφου την πλαγιά.

Και νά, γιατί δωπέρα πάντα μένω
κι ολογυρνώ μονάχος και χλομός,
κι αν τα βρύα ξεράθηκαν στη λίμνη,
κι αν των πουλιών σιγά ο κελαδισμός.

Μετάφραση: Γλαύκος Αλιθέρης

ODE ON A GRECIAN URN

Thou still unravish'd bride of quietness,
 Thou foster-child of silence and slow time,
 Sylvan historian, who canst thus express
 A flowery tale more sweetly than our rhyme:
 What leaf-fring'd legend haunts about thy shape
 Of deities or mortals, or both,
 In Tempe or the dales of Arcady?
 What men or gods are these? What maidens loth?
 What mad pursuit? What struggle to escape?
 What pipes and timbrels? What wild ecstasy?

Heard melodies are sweet, but those unheard
 Are sweeter; therefore, ye soft pipes, play on;
 Not the sensual ear, but, more endear'd,
 Pipe to the spirit ditties of no tone:
 Fair youth, beneath the trees, thou canst not leave
 Thy song, nor ever can those trees be bare;
 Bold lover, never, never canst thou kiss,
 Though winning near the goal – yet, do not grieve;
 She cannot fade, though thou hast no thy bliss,
 For ever wilt thou love, and she be fair!

Ah, happy, happy boughs! that cannot shed
 Your leaves nor ever bid the spring adieu;
 And, happy melodist, unwearied,
 For ever piping songs for ever new;
 More happy love! more happy, happy love!
 For ever warm and still to be enjoy'd,
 For ever panting, and for ever young;
 All breathing human passion far above,
 That leaves a heart high-sorrowful and cloy'd,
 A burning forehead, and a parching tongue.

Who are these coming to the sacrifice?
 To what green altar, O mysterious priest,
 Lead'st thou that heifer lowing at the skies,
 And all her silken flanks with garlands drest?
 What little town by river or sea shore,
 Or mountain-built with peaceful citadel,

Is emptied of this folk, this pious morn?
 And, little town, thy streets for evermore
 Will silent be; and not a soul to tell
 Why thou art desolate, can e'er return.

O Attic shape! Fair attitude! with brede
 Of marble men and maidens overwrought,
 With forest branches and the trodden weed;
 Thou, silent form, dost tease us out of thought
 As doth eternity: Cold Pastoral!
 When old age shall this generation waste,
 Thou shalt remain, in midst of other woe
 Than ours, a friend to man, to whom thou say'st,
 'Beauty is truth, truth beauty,' – that is all
 Ye know on earth and all ye need to know.

ΩΔΗ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΔΡΙΑ

Παρθένα συ ανέγγιχτη, νύφη σιγής μεγάλης,
ω ψυχοπαίδι της σιωπής και χρόνου μ' αργό βήμα,
της λαγκαδιάς ιστορητή, που έτσι μπορείς να ψάλλεις
ανθέων άσμα πιο γλυκά απ' τη δική μας ρίμα:
Τι θρύλος φιλοκρόσσοτος το σχήμα σου στοιχειώνει
ανθρώπων είτε και θεών, ή και των δυο που μοιάζουν
σε Αρκαδίας ή Τεμπών τις δροσερές κοιλάδες;
Τι άντρες τούτοι ή θεοί; Τι κόρες που διστάζουν;
Τι ξέφρενο κυνηγητό; Τι φυγή κατορθώνει;
Τι άγρια έκσταση αυτή; Αυλοί και ταμπουράδες;

Γλυκές οι μελωδίες π' ακούς μα πιο γλυκές ηχούνε
αυτές που δεν ακούγονται, αργοί αυλοί ηχείτε,
όχι σ' αφτί της αίσθησης, αλλά, ως προτιμούνε,
άφωνα άσματα στο νου εσείς να διαλαλείτε.
Νέε ωραίες, που στητός σε δέντρων σκέπη είσαι,
το άσμα σου δεν γίνεται ποτέ να σταματήσεις,
ή φύλλα τους να πέσουνε, τόλμης φιλή να δώσεις
αν και πλησιάζεις στόχο σου – μα μη στενοχωρείσαι.
Αυτή ποτέ δεν θα χαθεί, ούτε θα την γραπώσεις,
όμορφη αυτή παντοτινά κι εσύ θε ν' αγαπήσεις.

Ευτυχισμένα σεις κλαδιά που δεν φυλλορροείτε
ούτε ποτέ σας γίνεται την άνοιξη ν' αφήσετε.
Κι ευτυχισμένοι μελωδοί που δεν θα βαρεθείτε
πάντοτε νέα άσματα με τον αυλό να ηχήστε,
αγάπη περισσότερη και τρισευτυχισμένη!
Πάντα θερμή και πάντοτε απόλαυση να δίνει
λαχανιασμένη πάντοτε, νέα πάντα να μένει,
ανθρώπων πάθος πνέοντας περίσσια διψασμένη,
που μέγα πόνο στην καρδιά και κορεσμό αφήνει,
με πυρωμένο μέτωπο και γλώσσα στεγνωμένη.

Ποιοι είναι που προσέρχονται στην ιερή θυσία;
Σε τίνος χλοερό βωμό, μυστήριε ιερέα,
φέρνεις δαμάλα που φωνή στρέφει ψηλά στα θεία,
στα μεταξένια της πλευρά με λούλουδα ωραία;
Τι πόλη παραπόταμη μικρή ή σ' ακρογιάλι,
ή που χτισμένη σε βουνό με κάστρο ειρηνεμένο,

άδειασε απ' τον κόσμο της, τ' άγιο πρωί πριν σώσει;
Πόλη μικρή, μα πάντοτε μία σιγή μεγάλη
κυριαρχεί στους δρόμους σου, κι ούτ' ένα αφημένο
πλάσμα να πει, γνωρίζοντας, γιατί έχεις ερημώσει.

Αττικό σχήμα! Ομορφιά! Ωραία στολισμένο
με κόρες από μάρμαρο κι άντρες που σ' έχουν στέψει,
με κλάδους δάσους κι άγριο χορτάρι πατημένο.
Μορφή σιγής, πραγματικά, μάς προκαλείς στη σκέψη
ωσάν την αιωνιότητα: Ψυχρό βουκόλου κάλλος!
Όταν αυτή τη γενεά τα γηρατεία ρημάξουν
εσύ θα μένεις άφθαρτη, με συμφορές ζωσμένη
απ' τις δικές μας διαφορές – λόγια σου θα προστάξουν,
«Το κάλλος είν' αλήθεια και η αλήθεια κάλλος».
Στη γης η μόνη γνώση σας, κι η μόνη ταιριασμένη.

Μετάφραση: Μάριος Βύρων Παϊζης